

## Arrest

nr. 140 062 van 2 maart 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 3 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt

verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 15 mei 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene sinds 23 december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, al het mogelijke zou doen om deze integratie nog te versterken, werkloos is, samen met haar partner OCMW steun genoten heeft, ruim twee jaar na aankomst in België een inburgeringscontract afsloot (zie inburgeringscontract), Nederlandse les zou gaan volgen, een cursus maatschappelijke oriëntatie zou gaan volgen en kopieën van identiteitskaarten voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.*

*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 23 december 2009, deze asielaanvraag werd op 12 december 2011 afgesloten met een vaststelling van afstand van het geding door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 01 juni 2012 en verbleef illegaal in België tot ze op 21 augustus 2012 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 23 augustus 2012 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 11 maand 19 dagen voor de eerste en 2 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Meester Janssens stelt dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen beschikt om naar haar land van herkomst terug te keren en dat de woning van haar partner in Kosovo in beslag genomen werd door Albanezen en afgebroken. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen beschikt en geen huisvesting heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*

*Betrokkene vormt een feitelijk gezin met de heer K.B. die de Kosovaarse nationaliteit heeft. Uit deze relatie is op 19 februari 2009 te Koblenz (Duitsland) hun dochter B.F. geboren. Volgens de raadsheer zou de onvermijdelijke scheiding gedurende enkele maanden van haar gezin om een visum of een vestiging tot verblijf aan te vragen in haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen voor betrokkene. We merken in dit verband op dat ook de heer K.B. niet over een geldige verblijfstitel voor België beschikt en dat ook zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 op 03 mei 2013 onontvankelijk bevonden werd. Zowel betrokkene, diens partner en hun kind bevinden zich dus illegaal in het land, zodat er bij een terugkeer geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Betrokkene kan zich samen met haar partner en kind tijdelijk in één van hun herkomstlanden of een ander land buiten het Schengengebied, vestigen om de machtiging tot verblijf in te dienen.*

*Het feit dat haar dochtertje hier sinds 07 november 2011 naar school gaat (zie verklaring R. Camerlinckx), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

*Gedurende haar verblijf in België zou betrokkene nauwe banden opgebouwd hebben met de familieleden van haar partner die in België wonen en waarvan sommigen de Belgische nationaliteit hebben verworven. Betrokkene legt een aantal Belgische identiteitskaarten voor maar toont de familiebanden niet aan, aan de hand van geboorte-, huwelijksakten en dergelijke. In dit verband kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

1.3. Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 15 mei 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van V.D.H.L., Attaché,, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

*B.M. (...) nationaliteit Kroatië en dochter:*

*B.F. (...) nationaliteit Kosovo*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië<sup>1</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

*□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

*Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 23 augustus 2012.*

*Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 26 juni 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 03 mei 2013.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

*“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoekster.*

*Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.*

*Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.*

*Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.*

*Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.*

*Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).*

*Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).*

*In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster intussen reeds bijna 4 jaar ononderbroken in België verblijft.*

*Verzoekster heeft zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekster (in casu bijna 4 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.*

*Het louter stellen dat het voorleggen van bewijzen van lokale verankering en integratie, het indienen van de aanvraag in België niet kan verantwoorden, vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoekster in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan.*

*Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekster na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar haar land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.*

*Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.*

*Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.*

*Dat het middel dan ook ernstig is."*

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

*"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :*

*- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van openthoud in het buitenland, zoals bepaald in artikel 9 van de vreemdelingenwet dat stelt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”*

In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. De verzoekster voert aan dat de gemachtigde haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., onterecht onontvankelijk heeft verklaard nu er geen verklaring wordt gegeven waarom het langdurig verblijf in procedure samen met de bewijzen van integratie niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hieromtrent als volgt motiveerde:

*“Het feit dat betrokkene sinds 23 december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, al het mogelijke zou doen om deze integratie nog te versterken, werkloos is, samen met haar partner OCMW steun genoten heeft, ruim twee jaar na aankomst in België een inburgeringscontract afsloot (zie inburgeringscontract), Nederlandse les zou gaan volgen, een cursus maatschappelijke oriëntatie zou gaan volgen en kopieën van identiteitskaarten voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om*

*machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”*

3.6. De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

In die zin moet worden vastgesteld dat de elementen van lang verblijf, in casu bijna vier jaar, en integratie (duurzame lokale verankering) in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verzoekster maakt met haar louter betoog niet aannemelijk dat haar lang verblijf en integratie in België een beletsel tot tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst vormen, dit is het haar bijzonder mogelijk dan wel onmogelijk maken om terug te keren en aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Zij beperkt zich tot een loutere bewering zonder dit verder te concretiseren.

Bovendien blijkt uit de aanvraag, vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier bevindt, niet dat verzoekster haar lang verblijf en integratie uitdrukkelijk heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid die het indienen van haar verblijfsaanvraag in België rechtvaardigt. Verzoekster haalde als buitengewone omstandigheid enkel aan dat ze niet beschikte over de nodige financiële middelen om terug te keren, dat ze een feitelijk gezin vormt met dhr. K.B. en dat een onvermijdelijke scheiding gedurende enkele maanden om een visumaanvraag in het land van herkomst in te dienen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou betekenen. Verzoekster haalde haar lang verblijf en integratie niet uitdrukkelijk aan als een buitengewone omstandigheid, maar eerder als grond voor regularisatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niettemin rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie in België. In het licht van wat hierboven werd gesteld toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde wijst er vervolgens terecht op dat die elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek van de aanvraag ingediend in het land van herkomst, conform artikel 9, lid 2, van de vreemdelingenwet.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat

het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Waar verzoekster meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht is evenmin aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

*“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.*

*In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekster verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.*

*Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met*

*betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.*

*Zie ook:*

*Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:*

*‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V. R. M.*

*Het recht op bescherming van het privéleven van verzoeksters vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoeksters hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven. De beslissing van de Letse overheid dat verzoeksters het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoeksters zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoeksters geen verblijfsrecht wordt toegekend.*

*Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoeksters anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden*

*Dat verwerende partij ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekster heeft ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.*

*De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar privéleven en familieleden, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.*

*Zoals verzoekster reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is*

*gebeurd. Verwerende partij ontkent louter het disproportioneel zijn van de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen, doch zonder evenwel een afweging te maken van de belangen van verzoekster en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.*

*Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekster om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoekster. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoekster een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen.*

*Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging, kan een verwijdering naar het land van herkomst immers gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.*

*Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekster en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekster in België heeft ontwikkeld.*

*De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats.”*

3.8. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden gezins- en privéleven en dat een belangenafweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het gezins- en privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

De gemachtigde verwierp het familie- en privéleven als een buitengewone omstandigheid waarbij hij als volgt argumenteerde:

i) *“Betrokkene vormt een feitelijk gezin met de heer K.B. die de Kosovaarse nationaliteit heeft. Uit deze relatie is op 19 februari 2009 te Koblenz (Duitsland) hun dochter B.F. geboren. Volgens de raadsheer zou de onvermijdelijke scheiding gedurende enkele maanden van haar gezin om een visum of een vestiging tot verblijf aan te vragen in haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen voor betrokkene. We merken in dit verband op dat ook de heer K.B. niet over een geldige verblijfstitel voor België beschikt en dat ook zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 op 03 mei 2013 onontvankelijk bevonden werd. Zowel betrokkene, diens partner en hun kind bevinden zich dus illegaal in het land, zodat er bij een terugkeer geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Betrokkene kan zich samen met haar partner en kind tijdelijk in één van hun herkomstlanden of een ander land buiten het Schengengebied, vestigen om de machtiging tot verblijf in te dienen.”*

ii) *“Het feit dat haar dochtertje hier sinds 07 november 2011 naar school gaat (zie verklaring R. Camerlinckx), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

iii) *“Gedurende haar verblijf in België zou betrokkene nauwe banden opgebouwd hebben met de familieleden van haar partner die in België wonen en waarvan sommigen de Belgische nationaliteit hebben verworven. Betrokkene legt een aantal Belgische identiteitskaarten voor maar toont de familiebanden niet aan, aan de hand van geboorte-, huwelijksakten en dergelijke. In dit verband kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekster voert aan dat het weinig redelijk is om te eisen “alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten”. De bestreden beslissing houdt in wezen enkel in dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten – zij heeft immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekster in haar betoog niet aan dat de gezinsbanden en haar privéleven onherstelbaar worden beschadigd.

Verzoekster houdt enkel voor dat een tijdelijke terugkeer “ingrijpende gevolgen” heeft voor haar gezins- en privéleven, maar zij concretiseert noch staat dit louter betoog.

Bovendien moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zowel haar partner als dochter zich onregelmatig in België bevinden, dat ook de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voor haar partner onontvankelijk werd verklaard, dat ze allen moeten terugkeren naar hun land van herkomst waarbij zij zich tijdelijk in één van hun herkomstlanden kunnen vestigen of een ander land buiten het Schengengrondgebied zodat een verbreking van gezinsbanden niet wordt aangetoond. De Raad stelt vast dat verzoekster geheel niet ingaat op deze motieven en deze dus ook niet weerlegt, minstens betwist.

Dat de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het buitenland enkele maanden zal duren, toont niet aan dat persoonlijke, sociale, economische of gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met gezinsleden, vrienden en kennissen en het privé- en gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Verzoekster toont bijgevolg dan ook niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde dat: *“In dit verband kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

3.9. Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar één van de herkomstlanden verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekster, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De vaststelling dat de verzoekster zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

3.10. Tenslotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat hierboven werd besproken blijkt bijgevolg evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES